

**Εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ εἰς τὸν
Συμεῶν**

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Δὲν φορεῖ μόνο σάρκα ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ καὶ περιτέμνεται σύμφωνα μὲ τὸν Μωσαϊκὸν νόμο, γιὰ νὰ μὴν ἔχη πρόφασιν ἀπιστίας τῶν Ἰουδαίων. Γιατί ἔρχεται πρὸς τὸν νόμο γιὰ χάρι τοῦ ἴδιου τοῦ νόμου, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς μαθητὲς του μὲσω τῆς πίστεως ποὺ βασιζόταν στὸν νόμο. Καὶ παίρνει σάρκα καὶ περιτέμνεται κι αὐτὸς μαζί μὲ τοὺς Ἰουδαίους.

Πῆρε τὸ ἴδιο μὲ αὐτοὺς σῶμα, πῆρε καὶ τὴν ἴδια περιτομή. Ἔκανε ἀναντίρρητη τὴν συγγενεία Του μεαυτοῦς, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀρνηθοῦν, Αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ Χριστὸς πού ἔρχεται ἀπὸ τὴν γενιὰ τοῦ Δαυὶδ, καὶ πού αὐτοὶ προσδοκοῦσαν. Ἔδειξε τὸ γνῶρισμα τῆς συγγενείας Του μὲ αὐτούς. Γιατί, ἂν ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν περιτομὴ Του ἔλεγον «δὲν ξέρουμε ἀπὸ ποῦ εἶναι»[1], ἂν δὲν εἶχε περιτμηθῆ κατὰ σάρκα, ἡ ἄρνησίς τους θὰ εἶχε κάποια εὐλογη πρόφασι.

«Ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ὀκτῶ ἡμέρες»: Γιατί ὁ νόμος ὀρίζει τὴν ὀγδὴ ἡμέρα νὰ γίνετα ἡ περιτομή, καὶ ὅταν φθάσῃ ἡ ὀγδὴ, ἔρχεται μέσα ὁ γιατρός καὶ πιάνει τὸ μαχαιράκι καὶ κάνει τὰ τῆς τέχνης του. Δὲν ἰσχύει δὲ τότε ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου λόγω τῆς περιτομῆς.

Ἄς ρωτήσουμε λοιπὸν τοὺς Ἰουδαίους: Ἀνάπαυσις τὸ Σάββατο· τέλεια ἀργία αὕτη τὴν ἡμέρα... Για ποιά λοιπὸν αἰτία ἡ ὀγδὴ ἐκτοπίζει τὴν ἑβδόμη; Γιατί ἡ ὀγδὴ γίνετα ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἑβδόμη; Ὅμως οἱ Ἰουδαῖοι δὲν γνωρίζουν τὰ τῶν Ἰουδαίων. Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν Χριστὸ γνωρίζει καὶ τὶς Ἰουδαϊκὰς διδασκαλίας. Περιτέμεται λοιπὸν τὸ παιδί τὴν ὀγδὴ ἡμέρα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὀγδὴ ἡ Ἀνάστασις, δηλαδὴ ἡ Κυριακή, ἔμελλε νὰ ἀποβῆ ἡ περιτομή[2] ὅλου τοῦ κόσμου. Γιατί ἄλλωστε δὲν διέταξε ὁ Μωυσῆς νὰ γίνετα ἡ περιτομὴ τὴν ἑκτη ἡμέρα; Γιατί ὄχι τὴν ἑνάτη ἢ τὴν δεκάτη; Εἶναι λοιπὸν προφανὴς ἡ σημασία τῆς ὀγδοῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποία γίνετα ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου. Ὅποιος λοιπὸν δὲν πιστεύει στὴν Ἀνάστασι εἶναι ἀπερίτμητος στὴν καρδιά, ἀφοῦ μὲ τὴν ἀπιστία τοῦ ἀποξενώνετα ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐνῶ ἡ περιτομὴ τῆς πίστεως εἶναι ἀληθινὴ γνῶσις καὶ αἴσθησις.

Γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου, ἡ περιτομὴ δίδετα Θεωρητικὰ στοὺς πιστοὺς ὑπὸ τὴν ἔννοια τοῦ ἀγίου Βαπτίσματος. Τὸ δὲ ἅγιον Βάπτισμα εἶναι

τύπος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Νὰ περάσης λοιπὸν ἀπὸ τὴν σάρκα
στὸ πνεῦμα καὶ ἀπὸ τὰ σωματικὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ πνεύματος
καὶ θάβρῃς ἐκεῖ μὲν

περιτομὴ σαρκική, ἐδῶ δὲ περιτομὴ πνευματικὴ καὶ κάθαρσι ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες.
Ὅγδὴ ἡμέρα εἶναι ἡ περιτομὴ· ἡ δὲ ὄγδὴ ἡμέρα εἶναι καὶ ἡ ἀνάστασις· τῆς
δὲ ἀναστάσεως τύπος εἶναι τὸ Βάπτισμα. Δέστε
πῶς ἀπὸ τὰ μικρὰ προοδεύουμε

στὰ μεγαλύτερα, ἀπὸ τὰ σωματικὰ στὰ πνευματικώτερα. Νὰ ἔλθουν λοιπὸν
οἱ Ἰουδαῖοι κι αὐτοὶ καὶ νὰ προοδεύσουν. Γιατί πρέπει
νὰ προοδεύσουν ἀπὸ τὰ σαρκικὰ καὶ νὰ μὴν ἀρκεστοῦν σ' αὐτά.

Λοιπὸν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος δὲν ἦλθε νὰ καταλύσῃ
τὸν νόμο, ἀλλὰ νὰ τὸν ἐκπληρώσῃ, περιετμήθη κι αὐτὸς
μαζὶ μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Λέγει λοιπὸν ὁ Εὐαγγελιστής:
«Συμπληρώθηκαν ὀκτὼ ἡμέρες γιὰ τὴν περιτομὴ τοῦ καὶ τοῦ δόθηκε
τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ὅπως ὠνομάστηκε ἀπὸ τὸν ἄγγελο προτοῦ νὰ συλληφθῇ στὴν
κοιλιά τῆς μητέρας του». Ἐμεῖς δηλαδὴ παίρνουμε τὸ ὄνομα μετὰ τὴν γέννησί
μας, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς παίρνει τὸ ὄνομά του προτοῦ νὰ γεννηθῇ. Γιατί ὑπῆρχε
καὶ προτοῦ νὰ συλληφθῇ. ὠνομάστηκε δὲ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ τὸ ἔργο του ἦταν ἔργο
Σωτῆρος.

«Καὶ ὅταν συμπληρώθηκαν, λέει, οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ τους σύμφωνα
μὲ τὸν νόμο τοῦ Μωυσέως». Τίνος καθαρισμοῦ; Τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Ἰωσήφ.
Διέταζε δηλαδὴ ὁ νόμος, ἡ γυναίκα πού μόλις εἶχε γεννήσει νὰ καθαρίζεται
καὶ νὰ φυλάγῃ τὶς ἡμέρες καὶ νὰ μὴν βγαίνῃ ἔξω.

«Ὅταν λοιπὸν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ σύμφωνα μὲ τὸν
νόμο τοῦ Μωυσέως» –καίτοι δὲν ὑφίστατο τέτοια ἀνάγκη γιὰ τὴν
Παρθένο, ἀλλ' ὅμως ἐκπληρωνόταν ἔτσι ὁ νόμος– «τὸν ἀνέβασαν

στά Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ τὸν προσφέρουν στὸν Κύριο, ὅπως ἔχει γραφῆ στὸν νόμο τοῦ Κυρίου». Ὅπου ὁ λόγος εἶναι γιὰ σωματικὸ καθαρισμό, λέει «σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τοῦ Μωυσέως»· ὅπου γιὰ προσφορὰ τοῦ Ἁγίου, «ὅπως ἔχει γραφῆ, λέει, στὸν νόμο τοῦ Κυρίου». Ὅχι ὅτι ὁ νόμος τοῦ Μωυσέως δὲν ἦταν νόμος τοῦ Κυρίου· διότι, ὅσα λέει ἓνας προφήτης κινούμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δὲν τὰ λέει μόνος, ἀλλὰ ὁ Κύριος του τὰ ὑπαγορεύει. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ὁ καθαρισμὸς εἶχε χαρακτῆρα σωματικὸ, γι' αὐτὸ λέει «νόμο τοῦ Μωυσέως». Ὅταν ὅμως προσφερόταν τὸ πρωτότοκο, λέει «κατὰ τὸν νόμο τοῦ Κυρίου» τιμώντας ἔτσι τὸ νεογέννητο.

«Ὅπως εἶναι γραμμένο στὸν νόμο τοῦ Κυρίου: κάθεάρσενικὸ πού διανοίγει μήτρα νὰ ὀνομασθῆ ἅγιο καὶ ἀφιερωμένο στὸν Κύριο». Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φράσις καὶ ἡδιάταξις ὀλόκληρη καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς διατάξεως βάλθηκε γι' αὐτὸν πού ἐπρόκειτο νὰ διανοίξη μήτρα. Γιατί ὅλα τὰ πρωτότοκα τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδέποτε διήνοιξαν μήτρα, ἀλλὰ ἦταν ἀπλῶς καὶ μόνο πρωτότοκα. Ἐκεῖνος ὅμως πού γεννήθηκε ἀπὸ μητέρα παρθένο, αὐτὸς μόνο διήνοιξε μήτρα. Κάνε μου λοιπὸν τὴν χάρι καὶ πρόσεξε ὅτι ἡ διατύπωσις ὅλου αὐτοῦ τοῦ νόμου ἐγένετο γιὰ Ἐκεῖνον μόνον πού ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ ἀπὸ μητέρα παρθένο. Πῶς ὅμως νὰ τὴν κατανοοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι; Γιατί σὰν σαρκικοὶ πού εἶναι ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ καταλάβουν τὰ νοήματα τῆς πνευματικῆς διδασκαλίας.

Ἐπειτα ἀνεβαίνουν «γιὰ νὰ προσφέρουν θυσία, σύμφωνα μὲ αὐτὸ πού λέει ὁ νόμος τοῦ Κυρίου, ἓνα ζευγάρι ἀπὸ τρυγόνια ἢ δύο νεοσσούς ἀπὸ περιστέρια» [3]. Ἐγιναν δὲ καὶ αὐτὰ τυπικά, κατὰ τὸν νόμο, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη καμμιά ἔλλειψις στὴν πιστὴ ἐκτέλεσι τοῦ νόμου. Αὐτὰ εἶναι συγκεκριμένα νοήματα τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Ἀς ἔλθουμε ὅμως στὴν ἐξήγησι τοῦ Εὐαγγελίου.

«Καὶ νά, ὑπῆρχε ἓνας ἄνθρωπος στήν Ἱερουσαλήμ πού ὠνομαζόταν Συμεών. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν δίκαιος καὶ εὐλαβῆς καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἦταν ἐπάνω του. Αὐτὸς εἶχε λάβει ἀποκάλυψη ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὅτι δὲν θὰ τελείωνε τὴν ζωὴ τοῦ προτοῦ δὴ τὸν Χριστὸ τὸν Κυρίου». Γέροντας ἦταν ὁ Συμεών καὶ περίμενε τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως. Ἔμενε στὸν ναὸ μέσα καὶ μονολογοῦσε: Ὅπου καὶ νὰ γεννηθῆ, ὅπως δὴποτε ἐδῶ θὰ παρουσιασθῆ.

«Αὐτὸς ἦλθε κατ' ἔμπνευσιν τοῦ Πνεύματος στὸν ναὸ» ἐκείνη τὴν ὥρα πού οἱ γονεῖς ἔφερναν ἐκεῖ τὸ παιδί. Διότι βέβαια πολλές φορές ἐρχόταν, ἀλλὰ μὲ δική του πρόθεσι. Τότε ὁμως ὁδηγημένος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στήν κατάλληλη στιγμή, ἔρχεται, γιὰ νὰ λάβῃ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως.

«Αὐτὸς δέχτηκε στήν ἀγκαλιὰ τοῦ τὸν Ἰησοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸ καὶ εἶπε: Σήμερα ἀφήνεις ἐλεύθερο τὸν δοῦλο σου, Δέσποτα, νὰ πεθάνῃ κατὰ τὸν λόγο σου μεεῖρήνη». Ἀπὸ ποῦ τὸν ἀφήνεις ἐλεύθερο; Ἀπὸ τὸν στίβο τῆς ζωῆς. Γιατί εἶναι γεμάτα λύπη τὰ βιοτικὰ πράγματα. Ἡ ζωὴ εἶναι φυλακὴ. Ἐκεῖνος λοιπὸν ἤθελε νὰ ἐλευθερωθῆ. Ἐὰν ὁμως κάποιος τὴν ἀναχώρησι ἀποτῆν ἐδῶ ζωὴ τὴν θεωρῆ ζημία αὐτὸς δὲν εἶναι ἀκόμη τέλειος στήν πίστι.

Ἐκεῖνος ὁμως ἔλεγε: «Σήμερα ἀφήνεις ἐλεύθερο τὸν δοῦλο σου, Δέσποτα, νὰ πεθάνῃ κατὰ τὸν λόγο σου μεεῖρήνη». Διότι αὐτὸς πού πρόκειται νὰ κάμῃ εἰρήνη μὲ τὸν κόσμον ἔφθασε· ὁ εἰρηνοποιὸς ἔχει ἔλθει· ἐκεῖνος πού συνδέει τὸν οὐρανὸ μὲ τὴν γῆ καὶ μετατρέπει τὴν γῆ σὲ οὐρανὸ μὲ τὴν εὐαγγελικὴ διδασκαλία ἔχει καταφθάσει.

Ὁ Συμεών φωνάζει: «Σήμερα ἀφήνεις ἐλεύθερο τὸν δοῦλο σου, Δέσποτα, νὰ πεθάνῃ κατὰ τὸν λόγο σου μεεῖρήνη, γιατί εἶδαν τὰ μάτια μου τὴν σωτηρία

σου», λέει. Τί είναι αυτό που λέει; Προηγουμένως δηλαδή πίστευα μετήν διάνοιά μου και γνώριζα με τον λογισμό μου. Τώρα όμως είδαν και τα μάτια μου. Και εκείνο που προσδοκούσα με την καρδιά μου, να που το είδαν τα μάτια μου εκπληρωμένο. Και ποιό είναι αυτό; «Είδα, λέει, την σωτηρία σου». Ποια σωτηρία; «Αυτήν που ετοίμασες ενώπιον όλων των λαών». Όχι του λαού του ενός ούτε του λαού του Ισραήλ μόνο, αλλά «ενώπιον όλων των λαών». Γιατί αυτός που γεννήθηκε είναι διδάσκαλος όλων των ανθρώπων.

«Φως που θα είναι αποκάλυψις για τους έθνικούς και δόξα για τον λαό σου τον Ισραήλ». Γιατί φως; Επειδή ακριβώς οι έθνικοί βρίσκονταν στο σκοτάδι. Επειδή τα σκοτισμένα ειδωλολατρικά έθνη φωτίζονταν.

«Φως που θα είναι αποκάλυψις για τους έθνικούς και δόξα για τον λαό σου τον Ισραήλ». Έδω ή δόξα και εκεί ή αποκάλυψις. Εκεί ή αρχή της διδασκαλίας, έδω ή πρόοδος της μαθήσεως.

«Δόξα για τον λαό σου τον Ισραήλ». Αλλά έδω σίγουρα θα ρωτήσει κάποιος: Και που είναι οι Ισραηλίτες; Έχεις τον Πέτρο, έχεις τον Παύλο, έχεις τον Ιωάννη, έχεις τις τρεις χιλιάδες, έχεις τις πέντε χιλιάδες, έχεις την Εκκλησία της Ιερουσαλήμ, έχεις αυτούς που πίστεψαν από τις τάξεις των Ιουδαίων. Γιατί μέσα στους πιστούς βρισκόταν το έθνος. «Εάν ο Κύριος των Δυνάμεων δεν άφηνε για σπόρο μία μικρή μερίδα πιστού λαού ανάμεσά μας, θα είχαμε γίνει σαν τα Σόδομα και θα είχαμε όμοια τύχη με τα Γόμορρα»[4]. Διότι λέει επίσης ο Θεός: «Κράτησα για τον εαυτό μου επτά χιλιάδες άνδρες, οι οποίοι δεν γονάτισαν να προσκυνήσουν τον Βάαλ»[5]. Έτσι μέσα στον λαό φυλαγόταν το σπέρμα της πίστεως και δεν χάθηκε ο λαός –μη γένοιτο– ούτε εξαχρειώθηκαν όλοι οι Ιουδαίοι. Αφού και τώρα, σ' αυτή την μακάρια κατάσταση και κλήσι των Χριστιανών πολλοί είναι οίκαλεσμένοι, λίγοι όμως οι εκλεκτοί. Ο Χριστός

δηλαδή κάλεσε όλη τήν οίκουμένη και έτοιμάσε τó άγιο τραπέζι του Εύαγγελίου. Άλλά όταν έλθη στη Δευτέρα Παρουσία, μπαίνει μέσα και κάνει ξεδιάλεγμα και έξετάζει μέπροσοχή τούς συνδαιτυμόνες. Κι αν βρῆ κανένα να μη έχη ένδυμα κατάλληλο για γάμο του λέει: «Φίλε, πώς μπῆκες έδω μέσα χωρίς γαμήλιο ένδυμα;»[6] Και θα τον βγάλῃ έξω καθώς ακούσαμε στα Εύαγγέλια. Όστε, όπως και εκεί έγινε έκλογή, έτσι και έδω θα γίνῃ έκλογή. Μήπως δηλαδή, έπειδή έχουμε κληθῆ, πρέπει στο έξης να άλαζονευώμαστε, σαν να έχουμε, άλήθεια, έξασφαλίσει τήν τελειότητα: Λοιπόν, ή πτώσις εκείνων άς γίνῃ δική μας άσφάλεια. Έτσι, άγαπητέ, ούτε ο λαός χάθηκε ολόκληρος, ούτε όλος έξαχρειώθηκε, ούτε όλος άπίστησε, ούτε όλος κατεδίωξε τούς Άποστόλους, άλλά μετó κήρυγμα τών Άποστόλων πίστευσαν άμέσως τρεῖς χιλιάδες, χωρίς τις γυναῖκες και τά παιδιά. Και έγινε στην Ιερουσαλήμ Έκκλησία άναρίθμητη, ένω άκόμη δέν είχε καταστραφῆ ο Ναός, ένω άκόμη δέν είχαν έκδιωχθῆ οί Ιουδαῖοι, ένω άκόμη δέν είχε γκρεμισθῆ ή Ιερουσαλήμ. Οίκοδομήθηκε Έκκλησία και τά λόγια του Ίωάννη έγιναν ξεκάθαρη άλήθεια: «Εκεῖνος πρέπει να μεγαλώνῃ, έγώ δένά μικραίνω»[7].

Ο Συμεών λοιπόν που εῖναι προφήτης λέγει: «Δόξα γιατón λαό σου τόν Ίσραήλ». Γιατί ἦταν δόξα γι' αυτούς που προσδοκοῦσαν ή συνάντησις εκείνου τόν όποῖο προσδοκοῦσαν.

Και άναλογίζονταν ο Ίωσήφ και ή Μαρία αυτά που άκουγαν: Ο άγγελος έφερε τήν εύχάριστη εἶδησι, οί μάγοι τόν έν γνώρισαν, οί ποιμένες τόν έμαθαν, οί στρατιές τών άγγέλων χόρευαν, τó άστέρι άπό πάνω τόν άνήγγειλε, ο Συμεών προφητεύει, ή Άννα ή κόρη του Φανουήλ προφητεύει, ή γῆ άγαλλόταν, ο ούρανός μίλησε με τó άστέρι, οί μάγοι άρνήθηκαν τόν τύραννο, οί ποιμένες προσκύνῃσαν

τὸν ἀρχιποιμένα, ὅλα τὸν ἐγνώρισαν, ἡ μητέρα ἤξερε, ὁ Ἰωσήφ πληροφορήθηκε, ἔτρεμαν γιὰ ὅσα ἔγιναν, ὅμως κατάλαβαν τὴν ἔκβασιν τῶν γεγονότων.

«Καὶ ὁ Συμεὼν τοὺς εὐλόγησε καὶ εἶπε στὴν Μαριάμ τὴν μητέρα του: Αὐτὸς πρόκειται νὰ γίνῃ πτώσις καὶ ἔγερσις γιὰ πολλοὺς μέσα στὸν Ἰσραήλ καὶ σημεῖο ἀντιλεγόμενον». Πτώσις γιὰ ποιούς; Σαφῶς γι' αὐτοὺς ποὺ ἀπιστοῦν, αὐτοὺς ποὺ ἀντιλέγουν, αὐτοὺς ποὺ τὸν σταυρώνουν. Καὶ ἔγερσις γιὰ ποιούς; Αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀναγνωρίζουν καὶ τὸν ὁμολογοῦν μὲ εὐγνωμοσύνη.

«Καὶ σημεῖο ἀντιλεγόμενον». Ποιὸ σημεῖο ἀντιλεγόμενον; Τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ποὺ ἡ Ἐκκλησία τὸ θεωρεῖ σωτηρία τοῦ κόσμου, ποὺ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐχθρεύονται καὶ ποὺ πολλές φορές καὶ ὁ οὐρανὸς τὸ διεκήρυξε. Ἀμφισβητεῖται τὸ σημεῖο, γιὰ νὰ νικήσῃ ἡ ἀλήθεια. Γιατί χωρὶς ἀντίλογο δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ὀλοκληρωμένη νίκη. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐμφανισθῇ ἡ ἀντιλογία, γιὰ νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν του ὁ δικαστής, ἀφοῦ μακροθυμήσῃ μέχρι τὸ τέλος τῶν αἰώνων. Γι' αὐτὸ λέει «καὶ σημεῖο ἀντιλεγόμενον». Ἀντιλέγουν δὲ ἐκεῖνοι ποὺ ἀπιστοῦν.

Καὶ σύ, λέει, θεωρεῖσαι μητέρα. Ἄραγε λοιπὸν ἐσὺ θα μείνης ἐκτὸς πειρασμοῦ, ἐπειδὴ συμφώνησες νὰ γίνῃς μητέρα, ἐπειδὴ τὸν ἐγέννησες, ἐπειδὴ ἔκρινες καλὸ νὰ τοῦ δανείσῃς τὴν μήτρα σου; (Διότι ἡ κοιλία σου ἔγινε δοχεῖο τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος). Ἄραγε λοιπὸν θα μείνης ἐκτὸς πειρασμοῦ, ἐπειδὴ ἔγινες Θεοτόκος, ἐπειδὴ συνέλαβες χωρὶς πείρα γάμου, ἐπειδὴ καταστάθης Μητέρα τοῦ Δημιουργοῦ σου; Ἄραγε ἐσὺ θα μείνης ἐκτὸς πειρασμοῦ; Οὔτε κι ἐσὺ θα μείνης ἐκτὸς πειρασμοῦ, ἀλλὰ «κι ἐσένα τὴν ἴδια μία ρομφαία θα σοῦ διαπεράσῃ τὴν ψυχὴν». Γιατί, Κύριέ μου; Σὲ τί ἀμάρτησα; Σὲ τίποτε

δενάμάρτησες βέβαια. Όταν όμως Τὸν δῆς κρεμασμένο στὸν Σταυρό, ὅταν Τὸν δῆς νὰ ὑποφέρῃ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, ὅταν δῆς στὸν Σταυρὸ τὰ χέρια Του τρυπημένα καίκαρφωμένα στὸ ξύλο, τότε θὰ ἀρχίσης νὰ ἀμφιβάλλης καὶ νὰ λές: Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ μίλησε ὁ ἄγγελος; Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο ἔγινε τὸ θαῦμα τῆς συλλήψεως; Παρθένος ἦμουν καὶ γέννησα καὶ ἔμεινα πάλι παρθένος. Γιατί λοιπὸν αὐτὸς σταυρώνεται;

«Κι ἐσένα τὴν ἴδια μία ρομφαία θὰ σοῦ διαπεράσῃ τὴν ψυχή». Ὡστε, σύμφωνα μὲ τὴν προφητεία τοῦ δικαίου Συμεών, κανένας δὲν ἔμεινε ἐκτὸς πειρασμοῦ. Ὁ Πέτρος, ὁ κορυφαῖος ἀπὸ τοὺς μαθητές, τὸν ἀρνήθηκε τρεῖς φορές. Οἱ ἄλλοι μαθητές τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ ἔφυγαν. Οὔτε εἶχε ἄλλωστε ὁ τσομπάνος ἀνάγκη ἀπὸ τὰ πρόβατα γιὰ νὰ τὸν προστατεύσουν, ἐνόσω αὐτὸς ἔδιωχνε τοὺς λύκους, οὔτε ὁ ἀγωνιστὴς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ βοηθοὺς, ἀλλὰ ὅλοι τους ἔφυγαν. Καὶ ὁ Χριστὸς ἔμεινε μόνος κρεμασμένος στὸν Σταυρὸ σὰν κριάρι ἔτοιμο γιὰ θυσία. Λοιπὸν καὶ αὐτῆς τὴν ψυχὴ τὴν διεπέρασε ἡ ρομφαία: ὁ πειρασμὸς δηλαδὴ καὶ ἡ ἀμφιβολία.

«Κι ἐσένα τὴν ἴδια μία ρομφαία θὰ σοῦ διαπεράσῃ τὴν ψυχὴ, ὥστε νὰ ἀποκαλυφθοῦν ἀπὸ πολλὰς καρδιῶν οἰλογισμοί». Πάσχει λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀπίστία καὶ γιὰ νὰ γεμίσῃ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τὶς καρδιῶν αὐτῶν ποὺ Τὸν πιστεύουν. Ἀντιλέγεται τὸ σημεῖο, γιὰ νὰ ἐλεγχθοῦν αὐτοὶ ποὺ ἀντιλέγουν ἀπὸ κακία.

Γιατί, ἀνὴ ἀλήθεια ἦταν ἀπὸ κάθε ἄποψι ἀναντίρρητη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, τότε ἡ εὐσέβεια θὰ ἔμενε ἀδοκίμαστη. Ὅμως μὲ τὸ νὰ γίνεταί παραχώρησις στὴν ἀντιλογία, δοκιμάζεται ἡ ἐλεύθερη ἐκλογή τῆς ἀλήθειας. Ἀντιλέγεται τὸ σημεῖο. Γιατί πῶς ἀλλιῶς θὰ δοκιμάζονταν οἱ μάρτυρες στοὺς διωγμούς; Πῶς θὰ ἀγωνίζονταν καὶ θὰ ἀναδεικνύονταν νικητὲς μὲ τὴν καρτερίαν τους; Δὲς πόσο ὠφέλησε ἡ ἀντιλογία, ἀφοῦ ἔφτιαξε ὄχι πιστοὺς ἀπλῶς, ὅπως θὰ ἔλεγε κανεὶς, ἀλλὰ καὶ μάρτυρες ποὺ ἔφθασαν μέχρι τὰ βασανιστήρια

καὶ τὸν θάνατο καὶ παρουσίασαν μία ἀπόδειξι τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν καρτερία τους.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Συμεὼν λέει «οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον», ἐννοεῖται ὅτι οὔτε τὴν πτώσιν τὴν προξενεῖ αὐτός, οὔτε τὴν ἀνάστασιν τὴν προσφέρει μὲ τὴν βία, ἀλλὰ «κεῖται εἰς πτώσιν» αὐτῶν ποὺ σκοντάφτουν στὸν λίθο τοῦ προσκόμματος καὶ «εἰς ἀνάστασιν» ἐκείνων ποὺ πιστεύουν μὲ τὴν ἀγαθὴ τους προαίρεσι. Διότι λέει «κεῖται». Σὰν νὰ ἔλεγε κανεὶς: Τὸ φῶς ἀνατέλλει γιὰ νὰ βλέπουν οἱ ὑγιεῖς, ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ τοὺς πονοῦν τὰ μάτια νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὴν λάμψη τοῦ φωτός. Γιατί πῶς ἀλλιῶς θὰ ἦταν δυνατόν οἱ πρῶτοι νὰ πέσουν καὶ νὰ εἶναι ἀξιοκατάκριτοι, ἐνῶ οἱ δεῦτεροι νὰ σηκωθοῦν μὲ χρηστὲς ἐλπίδες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν καλὴ τους προαίρεσι, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ «ἀντιλεγόμενον σημεῖο»; Γιατί λέει ὁ Συμεὼν «καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον»; Γιὰ νὰ μὴ προξενήσῃ ἀντιλογία ἀπορία στοὺς πιστοὺς. Τὸ νὰ ἀμφισβητεῖται δὲ καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, εἶναι φανερὸ ὅτι αὐτὸ γίνεται, ἐπειδὴ τὸ ἐπιτρέπει ὁ Θεός. Κανένας δηλαδὴ δὲν μπορεῖ νὰ προβάλῃ καμμιά ἀντίρρησι, ἂν δὲν τὸ ἐπιτρέψῃ αὐτὸ ὁ Θεός. Εἶναι ὄντως ἀναγκαία ἡ παραχώρησι αὐτὴ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ φανερωθοῦν οἱ ἄξιοι.

Θὰ ἔλθῃ ὅμως ἐποχὴ ποὺ δὲν θὰ ὑπάρχῃ πιά καμμιά ἀντίρρησις. Ὅταν δηλαδὴ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ θὰ λάμψῃ σὰν προάγγελος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸν οὐρανό, «τότε θὰ κλίνη κάθε γόνυ στὰ ἐπουράνια καὶ στὰ ἐπίγεια καὶ στὰ καταχθόνια καὶ κάθε γλῶσσα θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Κύριος πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς» [8]. Ὅσο δηλαδὴ τὸ σημεῖο αὐτὸ φαίνεται μόνο του καὶ εἶναι ἀπλὸ σημεῖο καὶ δὲν φαίνεται πουθενὰ ὁ σημαινόμενος, τὸ σημεῖο θὰ ἀντιλέγεται. Ὅταν ὅμως ὁ ἴδιος ὁ σημαινόμενος ἀποκαλύψῃ τὸν ἑαυτὸ του

κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία, τότε πᾶ κανεῖς δὲν θὰ τολμᾶνὰ ἀντιλογήσῃ
στοὺς σημεῖο, γιατί ὁ σημαινόμενος θὰ ἔχη καταφθάσει μὲ ὀλοφάνερη τὴν
θεοότητά του ἐναντίον ἐκείνων πού τὸν ἀρνοῦνται. Τότε ἐκεῖνοι
πού προηγουμένως εἶχαν δεχθῆ τὸ σημεῖο θὰ δοξασθοῦν ἀπὸ αὐτὸν
πού ἐκεῖνο ὑποδήλωνε, ἐνῶ ἐκεῖνοι πού ἀμφισβήτησαν τὸ σημεῖο
θὰ καταδικασθοῦν ἀπὸ τὸν ὑποδηλωθέντα. Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τότε τὸ τέλος
τῆς ἀντιλογίας, τὸ τέλος τῆς πλάνης, τὸ τέλος τῆς ἀμφιβολίας, τὸ τέλος
τῆς ἀπιστίας, ἡ ἀρχὴ δὲ τῶν βραβείων καὶ τῶν στεφάνων. Αὐτὰ μακάρι ὅλοι
μας νὰ τὰ ἐπιτύχουμε μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
στον ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Ἀμήν.

Σημειώσεις

[1] πρβλ. Ἰωάν. ζ' 41-43

[2] Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν κατὰ τὴν δευτέρα παρουσία θὰ ἀποτελέσῃ
τὴν «περιτομὴ» δηλ. τὴν ὀριστικὴ ἀπομάκρυνσι
τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας ἀπὸ ὀλόκληρη τὴν κτίσι.

[3] Λευίτ. Ε' 11, ιβ' 8

[4] Ἦσ. α' 9

[5] Ρωμ. Ια' 4· πρβλ. Γ' Βασ. Ιθ' 18

[6] Μάτθ. Κβ' 12

[7] Ἰωάν. Γ' 30

[8] Φιλιπ. Β' 10-11

Πηγή: Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Ἰωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)